

### Socialministeren (*Eva Gredal*):

Regeringen kan ikke acceptere forslaget om ophævelse af lov om oprettelse af et socialforskningsinstitut. Instituttet er et statsligt målforskningsinstitut, der er oprettet for at tilvejebringe et sikrere beslutningsgrundlag for lovgivning og administration og bidrage til en bedre orientering om de problemer, samfundsudviklingen rejser bl. a. på arbejdslivets område.

Regeringen finder, at instituttet har løst disse opgaver på en måde, som er værd at fremhæve, også i forbindelse med den nuværende diskussion om forskningens opgaver i samfundet. Det karakteristiske for socialforskningsinstituttet er netop, at dets forskning er samfundsstyret og målrettet.

For at instituttet kan tage en forskningsopgave op, skal den være godkendt af socialforskningsrådet. Dette råds flertal udgøres af repræsentanter for centraladministrationen og kommunerne. I rådet er der repræsentanter for de ministerier, der ved forberedelse af love og administrationen af gældende love særlig har brug for instituttets forskningsresultater.

Instituttet kan dels selv tage opgaver op, dels påtage sig opgaver efter ønske fra staten, fra kommunerne og private organisationer.

Den overvejende del af instituttets forskningsopgaver er igangsat på initiativ udefra efter anmodning fra ministerier, udvalg og kommissioner, men også efter anmodning fra kommunerne.

Socialreformkommissionens betænkning byggede således i vid udstrækning på undersøgelser, der i tæt samarbejde med kommissionen er udført af instituttet.

For undervisningsministeriets vedkommende har instituttets uddannelsesforskning haft betydning for tilrettelæggelse af uddannelsespolitikken.

Andre aktuelle eksempler er undersøgelser vedrørende saneringskvartererne på initiativ af boligministeriet og undersøgelse af befolkningens viden om og holdning til ægteskabslovgivningen, som var ønsket af justitsministeriet.

Også en omfattende forskning omkring de ældres problemer er planlagt i samarbejde mellem socialministeriet og kommunerne.

Et af instituttets hovedområder er ar-

bejdsmarkedsforskning, der planlægges og gennemføres i nær kontakt med arbejdsministeriet og arbejdsmarkedets hovedorganisationer. Lad mig blot nævne undersøgelsen af arbejdernes oplevelse af arbejdsmiljøet, som har været centralt placeret i diskussionen om arbejdsmiljøproblemerne, undersøgelsen af arbejdskraftens mobilitet, som lige er afsluttet, og nye undersøgelser af arbejdsulykker. Disse undersøgelser har alle som deres nødvendige udgangspunkt et tæt samarbejde med såvel arbejdsgiverforeningen og LO som med de enkelte virksomheder, der indgår i undersøgelserne.

Grundudgifterne ved instituttets forskning finansieres af instituttets bevilling på finansloven, men en betragtelig del af forskningsopgaverne er finansieret med bidrag udefra til de enkelte forskningsopgaver fra forskningsfunds, ministerier, kommuner og arbejdsmarkedsorganisationer.

I det senest afsluttede finansår, 1974-75, udgjorde instituttets finanslovbevilling 10,2 mill. kr. og indtægter udefra 3,2 mill. kr.; i samme finansår var instituttets indtægter ved bistand fra instituttets forskningstekniske afdeling til opgaver udefra 1,2 mill. kr.

Efter at instituttet havde eksisteret i en årrække, nedsatte socialministeriet i 1972, bl. a. på baggrund af en rapport fra statsrevisorerne, det udvalg, der henvises til i bemærkningerne til lovforslaget. Udvalget havde til opgave at overveje, om der er anledning til ændringer i loven om socialforskningsinstituttet. Udvalget skulle endvidere efter bedømmelse af de kommende års behov for socialforskning overveje den budget- og personalemæssige ramme.

Den 7. november 1975 har udvalget afgivet sin betænkning og foreslår heri enkelte ændringer i lov om oprettelse af et socialforskningsinstitut, og disse ændringer er for tiden til overvejelse i ministeriet.

Jeg skal derfor ikke gå nærmere ind på udvalgets betænkning, men når det i bemærkningerne til forslaget siges, at betænkningen giver udtryk for, at instituttets arbejde også i de kommende år vil være i bedste fald overflødigt og i værste fald direkte skadeligt, skal jeg for en god ordens skyld bemærke, at dette ikke er betænkningens konklusion. Udvalget har bl. a. klart givet udtryk for, at der i de kommende år må